

Lengyel Géza

Memento

(Gyóni Géza emlékének tisztelegve)

Itt, Csepelen, a lombosult Szent Imre téren
sétám útvonalát elvágja a hajnali fény –
ifjú és veterán haldokló, hívó gyermektől
körülvelt Patróna; sisakjáról a visszavert sugár
szembogaramba kerülve jelez:
nézd és olvassad

az első világnagy háború hősi halottainak
rendbe sorjázott névlajstromát –
Petz Nándor, Szöllösi, Tóth János, Kolacsek –
így van Ráckevén, Cegléden és Pomázon,
mindenütt honunk településein;
hét-tizenöt-száz hősi halott neve,
százezer, több millió Európa-szerte!

És körülöttem már nemcsak a fák levele zizeg; –
sistergő gránát, lobogó erdők, ezernyi gépmadár,
varjak károghása, farkasok serege
s újrázzák a marsot harcoknak hős lelkei,
– mell helyén kokárda, vassisak felette –
nem márványsír tárul;

megfagyott rögökről, véres Isonzo, Piave vizéből,
Przemysl kőhalmiról emelkedvén várnak ránk az égben,
– távol már a zaj, varjak, farkasok, halálgép serege –
Hősök ők, igen – hősi halottaink;
hősök, áldozati bárányok, világnak bűneit magukra kik vették
– emléküek, nevük immár felmagasztosult.

LENGYEL GÉZA (1941) költő, tanár. Összegyűjtött versei *Rácsodálkozás* címmel jelentek meg 2007-ben.

Nyáresti vendég

Panelektől körülvett, pihegő liget.

Lombszint-magasban ülök,

terasz – negyedik emelet.

A falak, a beton még ontja magából

a Nap melegét, de már

ritkább és egyre halkulóbb a madárka-hang.

Az alkony homálya ránk ereszkedik.

Eltelt a nap:

versolvasás, rejtvény, Bartók,

órányi sakk magam ellen,

na jó, kis házi teszem-veszem, hogy

még nagyobb legyen nyugovásom.

Szünidő – nyugdíjas állapot.

De nézd, jobb kéz felől, a tetőn

delejes fény terjed, emelkedik, s egyszerre

vékony sávban testet ölt;

az idő múlását jelzi a kiteljesedő hold,

s benne egy tetőantenna mozgása

a teret. Közeli légben, mint japán tusrajz,

kecses mintázattal levélkéék, vékony nyárfaág

– a mindenség parányi részei –

a nappali fényben, annyi más között

az ingeráradatban, lám, őket észre sem veszem.

Mindezt követve lebben a gondolat

eleai Zénontól Démokritoszig.

Lámpása az égnek, öreg Hold, olybá tűnsz nekem,

miként egy régész, ki sötét barlang kincsét

világítja meg. Példádat látva kívánság kél

– ha kell, csikorgó lendülettel –,

kilépni a megszokás, az öregség rutinjából –

ó Luna, adj erőt ehhez!

Néztem, –

aztán hamar elfordult, eltávolodott –

hiába; horizont nélküli a lakótelep.

2012. VII.